

PAPA FRANJO

Marija – slika i uzor Crkve

*Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 23. listopada 2013.*

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljajući kateheze o Crkvi, danas želim gledati Mariju kao sliku i uzor Crkve. Podsjetit ću u vezi s tim na riječi Drugog vatikanskog koncila. U konstituciji *Lumen gentium* se kaže: "kako je već sv. Ambrozije naučavao, Bogorodica je pralik Crkve u redu vjere, ljubavi i savršenog jedinstva s Kristom" (63).

1. Pođimo od prvog aspekta: Marija kao uzor vjere. U kojem smislu Marija predstavlja uzor za vjeru Crkve? Pomislimo na to tko je bila Djeвица Marija: židovska djevojka, koja je svim srcem iščekivala otkupljenje svog naroda. Ali u srcu mlade Izraelove kćeri krila se tajna koju ona sama nije poznavala: u naumu Božje ljubavi bila je određena postati Otkupiteljevom Majkom. Prilikom naviještanje, Božji glasnik ju je oslovio s "milosti puna" i objavljuje joj taj naum. Marija odgovara s "da" i od tog časa Marijina vjera prima jedno novo svjetlo: usredotočuje se na Isusa, Sina Božjega koji je od nje uzeo tijelo i u kojem se ispunjavaju obećanja čitave povijesti spasenja. Marijina vjera je ispunjenje Izraelove vjere, u njoj je zgusnut čitav onaj hod, čitav onaj put toga naroda vjere, koji je iščekivao otkupljenje, i u tome smislu ona je uzor vjere Crkve, koja ima za središte Krista, utjelovljenje Božje beskrajne ljubavi.

Kako je Marija živjela tu vjeru? U jednostavnosti bezbrojnih svakodnevnih poslova i briga koje ima svaka mama: kako priskrbiti hranu, odjeću, brinuti za kuću... Upravo taj obični Gospin život bio je podloga na kojoj se odigrao jedinstven odnos i duboki dijalog između nje i Boga, između nje i njezina Sina. Marijin "da", već savršen na početku, rastao je sve više sve do časa križa. Ondje se njezino majčinstvo proširilo obuhvativši svakog od nas, naš život, da nas povede njezinu Sinu. Marija je uvijek živjela uronjena u otajstvo utjelovljenog Boga, kao njegova prva i savršena učenica, razmišljajući o svemu u svom srcu u svjetlu Duha Svetoga, kako bi shvatila i provela u cijelosti Božju volju. Možemo si sada postaviti pitanje: puštamo li da nas rasvijetli ta vjera Marije, koja je naša Majka? Ili mislimo da je daleka, previše različita od nas? U časovima teškoće, kušnje, tame, gledamo li u nju kao uzor pouzdanja u Boga, koji želi uvijek i samo naše dobro? Mislimo na to, možda će nam biti dobro ponovno otkriti Mariju kao uzor i sliku Crkve u toj vjeri koju je ona imala?

2. Dolazimo tako do drugog aspekta: Marija kao uzor ljubavi. Na koji je način Marija za Crkvu živi primjer ljubavi? Sjetimo se njezine raspoloživosti prema rodakinji Elizabeti. Posjetivši je, Djeвица Marija nije joj donijela samo materijalnu pomoć, i to, ali je donijela Isusa, kojeg je već nosila u svom krilu. Nositi Isusa u tu kuću značilo je nositi radost, punu radost. Elizabeta i Zaharija su bili sretni zbog trudnoće koja se činila nemogućom u njihovoj dobi, ali mlada Marija im donosi punu radost, onu koja dolazi od Isusa i Duha Svetoga i izražava se u besplatnoj ljubavi, dijeljenju, uzajamnom pomaganju i međusobnom razumijevanju.

Gospa želi donijeti i nama, svima nama, veliki dar koji je Isus; a s njim nam donosi njegovu ljubav, njegov mir, njegovu radost. Tako je Crkva poput Marije: Crkva nije dućan, nije humanitarna udruga, Crkva nije nevladina organizacija, Crkva je poslana donijeti svima Krista i njegovo evanđelje; ne donosi samu sebe – bila ona mala ili velika, slaba ili snažna, već Crkva donosi Isusa i mora biti poput Marije, kada je pošla posjetiti Elizabetu. Što joj je nosila Marija? Isusa. Crkva nosi Isusa: to je središte Crkve, donositi Isusa! Ako se –

hipotetski govoreći – jednom dogodi da Crkva ne nosi Isusa, to bi bila mrtva Crkva! Crkva mora nositi Isusovo milosrđe, Isusovu ljubav, Isusovo milosrđe.

Govorili smo o Mariji, o Isusu. A mi? Mi koji smo Crkva? Koja je ljubav koju nosimo drugima? Je li to ljubav Isusa, koji dijeli, koji oprašta, koji prati, ili je to razvodnjena ljubav, poput vina koje se razvodni toliko da se čini kao voda? Je li ta ljubav snažna ili je tako slaba da se vodi simpatijama, traži uzvratanje, sebična ljubav? Drugo pitanje: sviđa li se Isusu sebična ljubav ili ne? Ne, ne sviđa mu se, jer ljubav mora biti besplatna, poput njegove. Kakvi su odnosi u našim župama, u našim zajednicama? Ophodimo li se jedni s drugima kao braća i sestre? Ili se uzajamno osuđujemo, govorimo loše jedni o drugima, svaki od nas njeguje vlastiti "mali vrt" ili se brinemo jedni za druge? To su pitanja ljubavi!

3. I još samo kratko o posljednjem aspektu: Marija uzor jedinstva s Kristom. Život Djevice Marije je bio tipičan život žene naroda kojem je pripadala: molila je, radila, išla u sinagogu... No, svaki je čin uvijek činila u potpunom jedinstvu s Isusom. To jedinstvo dostiže svoj vrhunac na Kalvariji: tu se Marija sjedinjuje sa Sinom u mučeništvu srca i u prinošenju života Ocu za spasenje ljudi. Gospa je prigrlila Sinovu bol i prihvatila s njim Očevu volju, u onoj poslušnosti koja donosi ploda, koja daje pravu pobjedu nad zlom i smrću.

Vrlo je lijepa ta stvarnost kojoj nas uči Marija: biti uvijek ujedinjeni s Isusom. Možemo se zapitati: sjetimo li se Isusa samo kada nešto ne ide i kada nešto trebamo, ili je naš odnos stalan, duboko prijateljstvo, i kada ga treba slijediti na križnom putu?

Molimo Gospodina da nam dadne svoju milost, svoju snagu da se u našem životu i u životu svake crkvene zajednice odražava uzor Marije, Majke Crkve. Tako neka bude!